

Muistopuhe Veikko Heikkiselle

- Lämmin kiitos teille kaikille. Kun tulitte saattamaan Mannilan Isäntää hänen viimeiselle matkalleen.

Olen tuntenut appeni Veikon yli 44 vuotta.

Ensitapaamisemme oli vuonna 1977 kun aloittelimme seurustelemaan tyttärensä Marketan kanssa.

Vävykokelaana siis.

Jäädessäni ensimmäisen kerran tanssireissun jälkeen vinttikamariin aamuun saakka, yritin livahtaa aikaisin ulos talosta.

Enpä päässyt, vaan Isäntä tarttuu minua eteisessä hihasta kiinni ja sanoo että vieras tulee nyt aamukahveelle.

Kahvit juotiin tutustumisen merkeissä.

Siitä aamusta alkoi ystävyysme.

- Veikko oli veneentekijä

Sanoi tehneensä elämänsä aikana puolensataa venettä.

Hänellä oli oma verstashuone.

Erään kerran kuullessani verstaasta veistämisen ääniä, menin sisään, jäin ovelle katselemaan.

Veikko teki siellä venettä.

Eipä siinä ei turhia rupertu, veistäminen jatkui keskeytyttä.

Ajattelin että tämä taitaa olla isännän ikioma paikka, jossa hän haluaa olla itseksensä.

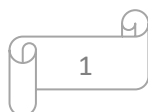
Paikka jossa hän toteuttaa itseään, sitä pitää kunnioittaa.

- Veikko oli hyvin uudistusmyönteinen.

Silloin kun Hyrynsalmelle oli tulossa tuulivoimaloita.

Hän katsoi kartasta voimaloiden sijoituspaikan - ja kaadatti puut pois peltoaukean takaa.

Nyt viisi myllyä näkyy pirtin ikkunasta sekä kamarista jokunen lisää.

- Veikko sai sairauskohtauksen satavuotispäivänsä kynnyksellä.
Sairaalan kautta hoivakotiin johti hänen tiensä.
Kului puolitoista vuotta - niin hän tuli kotilomalle Mannilaan.
Kotona viimeisen kerran.
Se oli tunnepitoinen päivä meille kaikille.
Ensimmäisenä hän ilmoitti, että takaisin ei lähde - "hakekaa myös äiti kotiin".
Pyörätuolissa istuen hän katseli ikkunoista ulos.
Huokaili että on mukava katsella tuttuja kotimaisemia.
Pirtin ikkunasta näkyi ne tuulimyllyt ja isot pihakuuset.
Kamarin ikkunasta näkymä oli outo, liekö muistellut myrskyn kaatamaa isoa tuomea.
Keittiön ikkunasta pihalle päin näkyi navetta, auto ja traktori
Erityistä huomiota sai pihakoristeena oleva tuulimylly, jota hän kutsui häkkyräksi.
Häkkyrä pyörii, hän sanoi useamman kerran
Lähdön hetkellä takaisin hoivakotiin, hän veti lakin silmilleen ja sanoi: "ka lähetään, kun lähteä pitää"

- Hiljaista on Mannilassa nyt
Isäntä on poissa.
Ei kuulu verstashuoneesta veistämisen ääniä.
Tuulimyllyt näkyvät edelleen. Mutta, aika kuluu, puut kasvavat ja näkymä myllyihin häviää.
Nämäkin tarinat ja monet muut asiat ovat kuitenkin ikuisesti mielessäni.
Kiitos vielä kerran, että tulitte saattamaan rakkaamme Veikko Ilmari Heikkisen viimeiselle matkalleen.

KIITOS

2.3.2022

Veikko Kyllönen

